

Mé vysněné lásky

Ukázka z knihy:

Oknem se linou dovnitř jasné paprsky světla, až moc jasné. Zasténám a zabořím tvář do polštáře. Uplynulá noc je jako rozmazaná skvrna, dlouho mi trvá, než se vzpomatuju, ale když se tak stane, všechno se mi nahrne zpět: ostrov Bainbridge, víno, domek pro hosty. Domek pro hosty. Posadím se a vytírám si spánek z očí. *Kolik je? Jak dlouho jsem spala? Rosie už jistě chystá snídani.* Ztuhnu, jakmile zaostřím na své okolí – starožitná tabulková okna s tenkými lněnými závěsy, nad hlavou křišťálový lustr... černé krajkové neglizé, které mám na sobě, a nic víc. Zalapám po dechu, sáhnu po bílé příkrývce, abych si zakryla hrud'. Tohle není domek pro hosty, není to ostrov Bainbridge.

Kde to sakra jsem?

„Ahoj, mon amour,“ ozve se ze dveří muž. Je do pasu nahý a v rukou drží stříbrný táč. V tu chvíli pronikavě vyjeknu.

„Geniální a vřelý milostný příběh. Jsem absolutně nadšená!“

- Emily Giffin, bestsellerová autorka
podle *The New York Times*

„Fascinují mě romány, v nichž ženská postava dostane šanci zkoumat odlišné cesty, jimiž se mohl ubírat její život... Bylo nesmírně uspokojující na konci sledovat, jak z vln chaosu vystupuje skutečná Lena.“

- The Lily Cafe

„Už dlouho jsem si milostný příběh takhle neužila. Chtěla jsem číst dál a dál.“

- BookmarkLit

Sarah Jio

Mé vysněné
lásky

Přeložila Dana Chodilová

metafora

Insignificant Others © 2025 by Sarah Jio & Chris Goldberg

Published by HarperCollins Publishers

Translation © Dana Chodilová, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6402-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-6401-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-938-6 (print)

Věnováno Brandonovi a Vivianě

*Nejdelší putování, jaké kdy podnikneš,
je oněch čtyřicet centimetrů od tvé hlavy k srdci.*

- Thích Nhất Hạnh -

PROLOG

Slyším ho pochrupovat, ještě než otevřu oči. Levou ruku má přehozenou přes můj bok, cítím na kůži jeho dech. Další den, další partner. Slunce vychází a já zvědavě a závistivě sleduju, jak na stěně ložnice tancují stíny. Vznášejí se, nezatížené, volné a lehké, a připomínají mi, jak chaotické věci se staly.

Posledních pár dní mi uběhlo jako v mlze a popravdě – ještě pořád se v tom pokouším vyznat. Přesto se neobtěžuju překulit a zhodnotit tady tohohle. Je vysoký? Malý? Vznětlivý? Má na bradě strniště? A třeba cizí přízvuk? Může být cokoli. Může být lidumil, podvodník, neurochirurg, sukníčkář. Ale mně je to fuk. Chci jen pochopit, co se vlastně děje, a zastavit to.

„Dobré ráno, svůdnice,“ zašeptá a přisune se blíž. Políbí mě na krk, hned pod levé ucho, zachytím závan silné kolínské – dost silné. Jeho hlas mi zní povědomě, ale nedokážu si ho hned zařadit, netuším ani, kde jsme se setkali.

Zavřu oči a znehybním, předstírám, že spím. Uleví se mi, když mi konečně skočí na lep, zívne a překulí se. Jakmile se zase ozve chrápání, je to pro mě znamení: nejvyšší čas jít, a rychle.

Naštěstí se mi povede zmizet nepozorovaně. Dopřeju si čas, abych se zorientovala, rozhlížím se po prostorném loftu v nějaké výškové budově v bůhvíjakém městě. Ten chlap je očividně v balíku. Na protější stěně visí obří olejomalba. Vypadá jako něco, co by mohlo spáchat šestileté dítě, kdyby dostalo do ruky plátno a pár plechovek barvy, ale nejspíš to stálo majlant. Vždycky to tak bývá.

Nahou kůži mi olízne chladný vzduch, zachvěju se a zachytím svůj odraz ve vysokém zrcadle. Nevím, čím nápad byla ta červená krajková košilka, ale stejně se otřesu. *Oblečení. Potřebuju oblečení.* V tu chvíli před sebou uvidím skříň, a *ne jen tak ledajakou.*

Je rozdělená na půlky, pánské věci vpravo, dámské vlevo. Zřejmě bude velké zvíře, soudě podle obleků. Podle spousty obleků. Obrátím se na druhou stranu a uvažuji nad ženou, která tu bydlí – no, aspoň o jejím životě. Vím, kdo to je, jistě, ale ne doopravdy, je to jenom skica, jenom čmáranina v zápisníku. Je šťastná? Úspěšná? Znuděná? Ohlédnu se do chodby vedoucí do ložnice. Uvažuji, jestli miluje muže, který pochrupuje tam v tom drahém ložním prádle. Znamená pro ni slunce, měsíc i hvězdy?

Povzdechnu si a přejedu rukou po polici s heboučkými kašmírovými svetry, složenými do dokonalých komínků. Vyberu si černý a pak si prohlížím působivou sbírku bot. Vypadá to, že má slabost pro značku Jimmy Choo a pro kabelky Louis Vuitton. Sáhnu po jedné – co by ne? – a pak najdu džínsy a nízké střevíce. *Velikost sedm a půl, perfektní.*

Po špičkách vyjdu do obývacího pokoje, zastavím se u kuchyňského ostrůvku s mramorovou deskou. Vedle peněženky stojí prázdná láhev od vína a skleničky, jedna se rtěnkou na okraji.

Podívám se z okna a vidím věž Space Needle a mrakodrap Smith Tower s jeho pyramidovou špičkou. *Seattle!* Srdce se mi

dme. Vydloluju kartu American Express z přihrádky, pak seberu zbytek hotovosti v peněžence: pár stodolarovek a několik dvacek – proč ne?

„Leno?“ ozve se z ložnice a já se srdcem v krku skočím ke dveřím, vyklouznu na chodbu a rozběhnu se k výtahu. Je mi ho trochu líto, ale nemám čas se vracet a něco mu vysvětlovat. Ne. Musím odsud pryč, a to rychle.

Jako většinu ostatních před ním ho už zřejmě nikdy neuvidím. Zůstane z něj jenom tečka na radaru. Povzdechnu si, zatímco výtah klesá. Tenhle kašmírový svetr se mi vážně líbí.

Do tváří mě bodá studený vzduch, když scházím z kopce na Pike Street, přidávám do kroku, proplétám se davem turistů poblíž tržiště. Musím stihnout přívoz a vyřešit *hromadu* věcí. Ta nej-
přednější: ZJISTIT, JAK ZÍSKAT ZPÁTKY SVŮJ ŽIVOT.

PRVNÍ ČÁST

DŘÍVE...

1

„Budu potřebovat, abyste otevřela ústa trochu víc, prosím,“ žádá dentální hygienistka a oškrabává mi zuby něčím, co vypadá jako miniaturní verze umělé ruky kapitána Hooka. Netuším, jestli je otrávená od přírody, nebo jsem ji nakazila já. Spíš to druhé.

Bůhví, proč mi má sedmadvacetiletá asistentka Samantha naplánovala návštěvu na zubním právě na dnešek, ale jsem tady a poslušně roztahuju pusku, jak se ode mě chce. Přitom si držím nad hlavou telefon a pročítám poslední várku pracovních textovek. Příští týden nás čeká zveřejnění výsledků hospodaření a my máme nervy na pochodu.

„Kolikrát denně používáte zubní nit?“ ptá se mě hygienistka podezřavým a vyčítavým tónem.

„Dvakrát,“ zalžu.

„Hmm,“ míní pochybovačně. „No, vaše dásně tvrdí něco jiného.“

Ignoruju tu dásňovou policii. Zrovna mi volá Christina, moje šéfkyně, tohle nemůžu nevzít.

„Hauó?“ zahuhňám. Hygienistka má pořád ruku v mojí puse.

„Leno?“

„Jfem ffofna u fentiftky.“

„Co sakra děláš u *dentistky* – *dneska*?“ I když je to s Christinou někdy těžké, ohromuje mě, že ovládá řeč kmene zubařských obětí a rozumí mi.

Měla bych jí vysvětlit, že za to může moje asistentka – ta, co tráví víc času na TikToku než nad mým kalendářem –, ale neudělám to. Kromě toho, z jejího podrážděného tónu odhaduju, že ředitel je na válečné stezce. „Budu hádat. Phil má zas něco proti všemu možnému?“ zeptám se, jakmile mám na chvíli v puse prázdno.

„Mírně řečeno,“ povzdechne si přehnaně. „Zkrátka, má otázky. Spoustu otázek. Kdy budeš zpátky v kanclu?“

„Brzo,“ odpovím, podívám se na hodinky a odmítnu ošetření fluoridem. Hygienistka vypadá, že ji to smrtelně urazilo, ale nemám čas hrát si na dentálního provinilce. Musím v práci uhasit požár, zaběhnout si ke kadeřnici a mám rezervaci na večeři – veledůležitou.

O HODINU POZDĚJI NAJDU Samanthu ve své kanceláři, je ke mně obrácená zády a postává u mého stolu. Drží v ruce zarámovanou fotku Kevina a mě – selfíčko, co jsme blejskli loni na túře k Alamere Falls, jedinému vodopádu na západním pobřeží, který teče přímo do Tichého oceánu. Byla to krása, to ano, ale túry nejsou moje silná stránka, ani zdaleka ne. Vlastně mě napadá dost dlouhý seznam věcí, které dělám radši, než že se vleču blátivými kopci s jazykem na vestě. Třeba doma drhnu záchod. Ale kvůli Kevinovi chodím i na túry. On to miluje a musím uznat, že něžná chvilka, kterou jsme ten den zažili na útesu nad mořem, no, ta stála za všechno to funění a brblání. Vzal mě za ruku, podíval se mi do očí a řekl mi, že si myslí, že jsme si „souzeni“. Tou

dobou náš vztah trval rok a všechno šlo podle plánu. A pořád jde.

Odkášlu si. Došlo mi, že si Samantha neuvědomila, že jsem vešla.

„Á,“ vyhrkne a vyplašeně vzhledne. „Já myslela, že jsi u... dentistky. Jenom jsem... to tu oprašovala.“ Nervózně se usměje, koutky úst vytáhne nahoru jako kočka Šklíba.

„Máš z pekla štěstí, abys věděla,“ pokračuje podlézavě. Kapku to přehání. „Kevin je terno.“ Postaví rámeček zpátky na stůl.

„To jo,“ přisvědčím a přesunu fotku zpátky na místo. Vklouznu do křesla a otevřu si e-mailovou schránku. „To teda je.“ „Není žádné tajemství, že Samantha má pro mého přítele slabost. Vidím, jak se celá rozsvítí, když Kevin zavolá nebo se zastaví v kanceláři. Ale ne že bych se cítila nějak ohrožená. Samantha není jeho typ. Má tři kočky, obléká je do dětských dupaček a mluví o nich jako o svých „dětíčkách“.“

„Všimla jsem si, že máš dneska večer v kalendáři rezervaci.“ Samantha dál okouní u mého stolu. „V Le Rêve – tam je to nóbl.“ Chvilí mlčí a pak vykulí oči. „Myslíš, že... tě požádá o ruku?“

Tváře mi zahoří. Co je to s mladou generací, copak nezná žádné hranice? Jasně že mě Kevin požádá o ruku, ale nepotřebuju to probírat se Samanthou. Chodíme spolu dva roky a máme odškrtnutá všechna políčka. Minulé Vánoce mě zavezl k sobě domů do Nashvillu, seznámil mě s rodinou a zítra letíme do Seattlu navštívit mou tetu Rosie na ostrov Bainbridge. Bavili jsme se i o budoucnosti – o cestování, o vysněném domě v Sausalitu s malou zahrádkou, jen pár kroků od pobřeží. Ale vrchol nastal, když jsme před pár měsíci procházeli klenotnictvím Tiffany. Jen tak jakoby nic jsem ukázala na jeden zásnubní prsten, který se mi zalíbil, a on se vědoucne usmál a požádal prodavačku o navštívenku. Ano, všechno jde podle plánu. A dnes večer ten plán dojde do finále.

„Jsi si jistá?“ zeptala se mě Frankie, moje nejlepší kamarádka, tuhle večer přes FaceTime. Měla na tváři jílovou masku a povalovala se na pohovce ve svém newyorském bytě, dávaly jsme si sklenku vína, tři tisíce kilometrů od sebe. Ne že by Kevina neměla ráda. Samozřejmě ho zbožňuje. Každý ho zbožňuje, zvláště moje asistentka. Ten večer jsem Frankie přikývla na souhlas, ale uhnula jsem pohledem a dala si dlouhý doušek vína. „Hele,“ pokračovala, „promiň. Jenom si chci být jistá, že... ty seš si jistá.“

Jistá. Samozřejmě že jsem si jistá. V byznysu mám instinkty ostřejší než japonský nůž s dvojitým výbrusem. Dokážu jednat s představenstvem společností z žebříčku Fortune 500 a provádět generální ředitele korporátními minovými poli jako zkušený krysař. Jsem rozhodná, soustředěná a tvrdá jako žula. A co láska? V milostném životě používám stejné metody, hodnotím klady a strategicky analyzuju nedostatky. Jako ten nejdrsnější porotce v soutěži *American Idol* se nerozpakuju dát někomu kvinde. Proč ztrácet čas s tím, kdo není ten pravý?

Ale pak přišel Kevin. Jeho resumé? Bezvadný. A navíc mu to sluší v obleku, umí vyměnit pneumatiku a jeho byt je bez poskvrnky. Přijat bez výhrad.

„Řeknu ti, jak jsem si *já* byla jistá,“ řekla Frankie a nostalgicky se pousmála při vzpomínce na večer, kdy poznala Christiana, svého manžela. „Bylo to, jako bych našla chybějící kousek do skládačky, který jsem hledala celý život.“ Odmlčela se a zahleděla se na mě skrz monitor. „Víš jistě, že to takhle máš s Kevinem?“

Frankie mluvila s takovou jistotou, tak vědoucne, že musím přiznat, že mě její slova vzala u srdce: *Je Kevin můj chybějící dílek skládačky?* Pak se zas vlády ujal rozum. Je úspěšný, laskavý, absolutně pohledný. Jo!

„Jistěže to tak s Kevinem mám,“ prohlásila jsem trochu namíchnutě. „A přestala bys mě laskavě znervózňovat? Můžeme konečně probrat, co si mám vzít na sebe do Le Rêve?“

Ano, dnešní večer odstartuje zbytek našich životů – pokud ovšem zvládnou zbytek tohoto pracovního dne. Narovná se v ramenou a otevře e-mail od Christiny ohledně ředitelových námitek k tématům, která jsem připravila předtím. Vím, jak to chodí, nekonečný koloběh namyšlenosti, konejšení, uklidňování, pořád dokola. Výsledek je mi jasný předem: všechno se změní a pak se to zase změní zpátky. Znáš to jako své boty.

„Jo, málem jsem zapomněla,“ ozve se Samantha, která pořád postává ve dveřích. „Když jsi byla pryč, volalo ti pár lidí, Jen z účtárny, Nick z BlackRocku, jo, a –“

„Nemám čas,“ přeruším ji. „Musím vyřešit to drama s Philem, než odejdu na schůzku.“

Samantha si mě měří s tím uštěpačným výrazem, jaký nasazuje, když se pokazí kopírka nebo když po ní účtárna chce, aby poslala přehled výdajů v předstihu. „Myslíš na schůzku u *kadeřnice*, že?“

Nevšímám si náznaku odsouzení v jejím hlase. „Prosím, zavři za sebou, až budeš vycházet, ano?“

DO SALONU DORAZÍ CELÁ vyplivnutá. Obejmu se se svou starou známou kadeřnicí Kristen. Ta hned projede telefon a pyšně mi ukazuje poslední fotky své osmiměsíční dcerky s růžovou květinovou čelenkou na mrňavé holé hlavičce.

„Páááni, ta je rozkošná,“ vymáčknu ze sebe nadšeně – aspoň doufám, že to tak zní. *Zdá se mi to, nebo vypadají všechna mimina stejně? Jako mimozemšťani.*

Svezu se do Kristenina křesla a v tu chvíli se mi zas přihlásí Frankie přes FaceTime. „Čau,“ pozdravím ji s povzdechem.

„Co se děje?“ zjišťuje a měří si mě přimhouřenýma očima.

„V práci je blázinec,“ vysvětluju. „Hasíme jeden průšvih za druhým. Tohle mě jednoho dne zabije, přísahám.“

„Ale dneska to nebude,“ nadhodí Frankie s povzbudivým úsměvem.

Usměju se. Ulevilo se mi, že jsem vypadla z kanceláře, ale pořád myslím na dnešní dění. „Nebudu ti lhát,“ pokračuju. „Jsem fakt spokojená s tím, jak jsem vylepšila podklady pro zítřejší jednání našeho ředitele. Myslím, že jsem našla komplexnější způsob, jak diagnostikovat problémy našich akcionářů, víš, podpořit hodnotu a posílit operativní efektivitu.“

Frankie protočí panenky. „Uf, Leno, můžeš mluvit normálně, prosím?“

„Promiň,“ zasměju se, dobře vím, jak ji děsí má korporátní hatmatilka. Frankie (Francesca) a já jsme se potkaly v prváku na vysoké, kdy jsme byly spolubydlící na Newyorské univerzitě. Byly jsme si dost podobné na to, abychom se na sebe dokázaly napojit v důležitých životních bodech, a dost odlišné, abychom se navzájem dovedly rozesmát. Spojily nás tisíce různých věcí: odpor vůči jídlu v menze a holkám z patra, co běhaly za klukama, obliba pestřích, nikoli bílých vánočních světýlek, vůně čerstvě ořezaných tužek, knih Anne Lamottové, kapely The Strokes a zpěvačky Zooey Deschanelové.

„Zkrátka, jsem teď v kadeřnictví,“ pokračuju a usměju se na Kristen do zrcadla. „Říkám si, že dneska večer přitlačím na pilu.“

„Slib mi,“ zavtipkuje Frankie, „že si nenecháš udělat ofinu.“

Zasměju se pro sebe, vzpomenu si na večer na koleji, kdy jsme se rozhodly, že si navzájem ostříháme vlasy na ofinu. Pořád před sebou vidím Frankie, celou rozhozenou a v slzách, jak stojí před zrcadlem v naší malé koupelně, poté co jsem jí ufikla pořádný kus vlasů. „Teda,“ odpovím a řehtám se, až mě píchá v boku, „že to ale bylo... docela roztomilý.“

„U *tebe* jo,“ zafuní. „Já vypadala jako pudl, Leno. Měla jsi mi říct, že kudrnatý holky nemůžou mít ofinu jako Zooey!“

„Bylo mi osmnáct,“ bráním se pořád se smíchem. „Co jsem tehdy mohla vědět?“

Po tom, co jsme spolu pár let po škole bydlely v Brooklynu, jsem dostala pracovní nabídku v San Francisku, zatímco ona zůstala tam a dokončovala poslední semestr svého MBA. Přestože na univerzitě patřila k nejlepším z ročníku, nechala si ujít lukrativní pracovní příležitosti na Manhattanu a přijala ve čtvrti Greenpoint místo ve vedení neziskovky zaměřené na znevýhodněnou mládež. To je celá Frankie.

Když mě Kristen odvede k umyvadlu, aby mi umyla vlasy, fofrem se s Frankie rozloučím tak, jak to jde jenom mezi nejlepšími kamarádkami.

„Co kdybychom ti udělaly volné kudrny?“ navrhone Kristen, zatímco mi masíruje hlavu a nanáší kondicionér. „Něco ženského, romantického.“

„Kudrny?“ Zaváhám. „Já ti nevím. Nemyslíš, že by to bylo... trochu moc?“

Kristen zavrtí hlavou. „Slibuju, že nedopustím, abys odsud vyšla jako Shirley Templeová.“

Představuju si, jak se Frankie ježí: *Co je špatného na kudrnách?* říká a projíždí si rukou své tmavé prstýnky, které dokonale sedí k její energické osobnosti.

Prohlížím si svoje zplhlé, středně blond vlasy, rovné jako hřebíky, a vybaví se mi jedna Kevinova poznámka před pár měsíci, když jsem se šla nechat ostříhat. Odjakživa nosím tupý střih, ale on navrhl, abych to trochu změnila, vybrala si nějaký „něžnější vzhled“.

„Dobře, tak zkusme *něžné* kudrny,“ rozhoupu se nakonec. „Ale nic přehnaného. Ikonický vzhled Frankie stejně nedoženu.“

Ona *je* ikonická, ve všech směrech. Chytrá, zábavná, realistická – krásná, ale nijak vyzývavě. Její máma učí ve školce Montessori, pochází ze Sicílie, táta je bankéř z Ohia, ale Frankie je naprosto svá. Se svou olivovou pletí, pronikavýma oříškovými očima a těmi kudrnami je krásná, ale bez námahy. Je typ ženské, která ani netuší, že si ji prohlízejí lidé z opačného konce místnosti.

Kdežto já rozhodně *ikonická* nejsem. Jsem štíhlá, oči mám mechově zelené, což je prý vzácné, a mám vážně hezká lýtka. To myslím vynahrazuje moje nedostatky, co se vlasů týče.

„Tak se pusťme do těch kouzel,“ řekne Kristen a začne se ohánět kulmou, postříkuje a mačká a cuchá mou zplihlou hřívou, až vypadá, no... docela úžasně.

„Tak,“ prohlásí nakonec, ustoupí o krok a potěšeně se na mě usměje do zrcadla. „Leno, vypadáš *úchvatně*.“

Těžce polknu a prohlížím se. Odjakživa jsem dost disciplinovaná, co se vzhledu týče – troška líčení, nikdy nic přehnaného, denně uběhnu tři míle, abych si udržela ve formě svou dvašedesátikilovou postavu, nosím vkusné pracovní oblečení –, ale tohle je úplně nové, *něžnější* já. Kevinovi se to bude zamlouvat, to vím. Ale mně? Cítím, jak mi v krku roste knedlík.

„Hej,“ vycítí Kristen mou stísněnost. „Proč se tak tváříš?“

Kousnu se do rtu.

„To je normální, že jsi trochu nervózní,“ ujišťuje mě. „Já byla před zasnubami hotový uzlíček nervů.“ Na chvíli se odmlčí. „Děje se ještě něco?“

„Jsem v pohodě,“ řeknu rychle a napřímím se. „Jak jsi řekla, jsou to jenom nervy.“

SRDCE MI V PRSOU hlasitě tluče, když vystupuju z taxíku a hledím na restauraci před sebou. Le Réve (francouzsky „Sen“) má

dvě michelinské hvězdy a čekací doba na stůl je šest měsíců. Je to kult mezi gurmány, jak je vidět z namyšleného výrazu hostesky, a vládne tu nezaměnitelné ovzduší okázalosti.

Rozhlédnu se v hale po Kevinovi, ale když ho nevidím, zkontroluju mobil a najdu od něj textovku:

Promiň, bláznec.

Mám zpoždění.

Obsad' nám stůl, budu tam za 15 až 20 m.

Říkám si, že se nenechám rozhodit. Kevin pracuje v realitní kanceláři, jeho práce je stejně hektická jako moje, možná ještě víc, a dneska na poslední chvíli slíbil, že bude dělat doprovod svému šestiletému synovci na exkurzi.

„Madam, váš stůl je připraven,“ oznámí mi hosteska povýšeně, zatímco se pokouším setřást zklamání.

Jdu za mužem v naškrobeném bílém úboru do středu lokálu. Sama u stolu si připadám, jako by mě hodili do obřího akvária – okolní strážníci po mně pokukují. Blížící se číšník se našťastí usmívá, což mě uklidní – a taky sklenka šampaňského, kterou mi nabídně. Dám si pořádný doušek.

„Dobrý večer,“ pozdraví s jednou rukou formálně založenou za zády. „Než dorazí vaše společnost, mohu se zeptat, zda dnes večer oslavujeme něco speciálního?“

Znovu si loknu šampaňského a usměju se. „No,“ začnu a ztlumím hlas do šepotu. Černé flitrové šaty mě škrábou v podpaží, a tak se na židli napřímím. „Jenom mezi námi, myslím si, že mě přítel dnes večer požádá o ruku.“

„Ach, to je úžasné!“ prohlásí číšník. „Oznámím to houslistům.“

Jako by to bylo jejich smluvené znamení, hudebníci se přiblíží a zastaví se kolem mého stolu jako miniorchestr pro... jednoho. Rozpačitě se usměju a párkrát jim pokývnu, pak se zase soustředím na telefon. Naštěstí to pochopí a odplují k dalšímu stolu.

O dvacet pět minut a dvě sklenky šampaňského později Kevin konečně dorazí. Sluší mu to jako vždycky. „Ahoj,“ řekne a s povzdechem se sveze na židli, mávnutím ruky odmítne sklenku šampaňského. „Bourbon. Dvojité, s ledem.“

„Ahoj,“ pozdravím ho a uvažuju, jestli se mu líbí můj účes.

„Promiň, že jdu pozdě.“ Promne si čelo. „Max nechtěl odejít, dokud neuvidíme tygry, a pak jsem uvízl v zácpě.“

Usměju se. „Strýček roku.“

„Hlavně když je to *jednou* ročně,“ odpoví Kevin se smíchem. „Já nevím, jak to brácha a švagrová zvládají. Děti jsou sakra únavné.“

Přikývnu na souhlas a natáhnu se po jeho ruce, ale on se místo toho chopí telefonu. „Moment, musím ještě vyřídit jednu pracovní věc.“

„Aha,“ řeknu, opřu se na židli, zrovna když se zas objeví ti dychtiví houslisté. „Dobře.“

Sleduju ho, jak vyfukává zprávu, a uvažuju, jestli má prsten v kapse kalhot, nebo v saku. Říkám si, že se tomu jednou zasmějeme. Budeme tu historku vyprávět na večírcích, líčit, jak se opozdil, jak jsem byla moc naparáděná a on zase málo. Všichni se budou smát a –

„Co je to s těmi houslisty?“ ptá se Kevin a sjede postávající hudebníky rozčileným pohledem.

„Hm,“ začnu, zatímco přichází číšník s Kevinovým bourbonem. „Já nevím. Nemyslíš, že je to docela... milé?“

Promne si spánky a zas ťuká do displeje. „Ne, když tě bolí hlava jako střep.“

Číšník pochopí a diskrétně pošle houslisty k jinému stolu, já mezitím pátrám v kabelce po balíčku Advilu, ale marně.

Konečně Kevin odloží telefon a odkašle si. „Omlouvám se.“ Srovná si příbor, pak sklenice – s vodou a bourbonem – do řady a nakonec si hrdě poplácá na klop saka. „Takže. Mám pro tebe překvapení.“

S očekáváním se k němu nakloním, oči jako dva talíře.

„Já vím, že už jsme o tom nějakou dobu mluvili,“ začne, „a že se to minulý rok úplně nehodilo, ale...“

Usměju se a srdce mi buší jako zvon, když Kevin vsune ruku do saka.

„Ale myslím, že *teď* pro nás nadešel správný čas.“

Natáhnu se po jeho ruce. „*Ano*, to ano,“ vydechnu, celá zářím, oči se mi zalévají slzami a on vytahuje... obálku.

„Skupina Coldplay,“ oznámí a zamává ve vzduchu dvěma lístky na koncert, zatímco mně poklesne srdce. „Víš, jak jsem na ně chtěl jít loni, ale tys měla chřipku? No, v květnu přijedou znova a já se rozhodl pro plnou parádu: VIP vstup, přístup do zákulisí, sedadla v první řadě – sakra, možná se dokonce setkáme s Chrisem Martinem!“

Coldplay? Vlastně je ani nemám ráda. Teda, „Fix You“ je dobrá píseň, ale... *Coldplay*?

„Kevine,“ začnu a pátrám mu pohledem ve tváři, zatímco se můj zmatek mění ve vztek. „Co to... sakra je?“

„Počkej, co?“ zeptá se trochu zmateně. „Ty nejsi ráda? Leno, uvědomuješ si, jaká byla fuška ty lístky sehnat? Já myslel, že budeš... trochu nadšenější.“

Po tváři mi stéká slza, nejasně vnímám, že se k našemu stolu zase krade houslové trio. Vivaldi mi ještě nikdy nezněl tak odporně.

„Zlato,“ zamumlá Kevin. „Co se děje?“

„Co se *děje*?“ odpovím a zavrtím hlavou. „Kevine, já myslela, že se chystáš...“ Odmlčím se a uhnu pohledem.

„Aha,“ odpoví po dlouhé chvíli, když mu to dojde, a sklopí hlavu. „Leno, já...“

„Kevine, prosím,“ zahučím v rozpacích a sklopím oči. „Nech toho.“

„Ty víš, že o tebe stojím,“ snaží se mě uklidnit. „A já vím, že jsme mluvili o... různých *věcech*, ale...“ Znovu se zarazí a promne si čelo, jako by se kvůli tomu rozhovoru bolení hlavy proměnilo v plně rozvinutou migrénu. „Poslouchej, musím k tobě být upřímný. Nevím, jestli jsem připravený udělat tak obrovský skok. A jak jsi na tom vlastně ty?“

„Obrovský... *skok*?“ hlesnu a uvažuju, jestli se místnost vážně otáčí, nebo jestli je to jenom šampaňským.

Poškrábe se na hlavě. „Já vím, že se spolu dobře bavíme, ale myslíš, že se k sobě vážně... hodíme?“

Zavrtím hlavou. „Ty se mě na tohle vážně ptáš, po dvou letech?“

„Leno,“ pokračuje a vrtí hlavou, „vždyť ani nemáš ráda túry.“

„Túry? Děláš si ze mě srandu?“ Sevřu okraj stolu. „Tady nejde o túry! Kevine, mluvili jsme o budoucnosti –“ Zhluboka se nadechnu. „Onehdy u Tiffanyho jsem ti ukázala prstýnek, co se mi líbil. Myslela jsem si, že jsme stejně naladěni, že se chceš posunout dál. Přece sis od té prodavačky vzal vizitku!“

Kevin se tváří jako podezřelý u výslechu, který se hodlá odvolat na pátý dodatek ústavy. Zavře oči, pak je zase otevře. „Poslyš,“ spustí a prohrábne si vlasy. „Leno, ty jsi skvělá, zábavná, krásná... výjimečná.“

Proč to působí, jako by četl můj nekrolog?

„Ale jenom proto, že jsi s někým dva roky,“ pokračuje, „no... to automaticky neznamená, že spolu máte být... navěky.“

„Aha,“ odpovím, stejným dílem zlomená a našťvaná. „Tak mi to vysvětlí. Co to teda znamená?“

„Já nevím,“ odpoví a zamračí se. „Koukám se na kamarády a kolegy a připadá mi to jako nějaká fabrika. Jako by se lidi na běžícím pásu sunuli dopředu, a když se v životě dostanou k té chvíli, kdy se od nich společensky očekává, že se vezmou, tak mají pocit, že to musí udělat. Je to jako další krok na montážní lince. Nezáleží ani, jestli je to opravdová láska, souznění duší, nebo jak tomu chceš říkat. Prostě se spokojí s člověkem, co je na tom pásu vedle nich.“ Odmlčí se a zatahá se za límec košile. „Tohle já nechci.“

„Páni,“ vydechnu zaraženě. „Takže tohle si o mně myslíš? Že jsem jenom ta, co stojí vedle na... běžícím pásu?“

„Ne, Leno,“ namítne a tvář mu zjihne. „Někdy se bojím, že takhle vidíš... ty mě.“

Zírám na něj. Vážně nevím, co říct, a ještě ke všemu se to všechno děje před naším zítřejším odletem do Seattlu. Představovala jsem si chvíli, kdy oznámíme naše zasnoubení tetě Rosie, sestře mé zemřelé matky, která mě po její smrti vychovala. Tu scénu jsem si přehrávala v hlavě nejmíň stokrát, představovala jsem si radost v její tváři, až jí ukážu prsten, viděla jsem v duchu Kevina, jak se bude láskyplně usmívat s rukou kolem mého pasu.

Připadám si trapně a cítím devatenáct odstínů rozpaků, když číšník u vedlejšího stolu zachytí můj pohled a poctí mě soucivním výrazem. *On ví.*

„Kevine,“ řeknu konečně a v očích mě pálí slzy. „Tohle není běžící pás. To je opravdový život. Já myslela, že se chceš posunout dál. Takže jsem se... spletla.“

„Je mi to líto, Leno.“ Natáhne ruku přes stůl, ale já ho za ni nechytím. Připadá mi, že na mě hledí celá restaurace, když si přehazuju kabelku před rameno, zvedám se a židle pode mnou

na dřevěné podlaze zaskřípe. Zakymácím se na vysokých podpatcích, upravím si lem šatů a podívám se k východu. Už je mi jasné, že budu flitry navěky nenávidět – a Vivaldiho taky.

„Sbohem, Kevine,“ vymáčknu ze sebe nakonec.

Vidím, jak otevře a zase zavře pusou, rty tvoří nějaká slova – větu, dvě nebo tři –, ale ničemu z toho nerozumím. Slyším jenom bušení v prsou a barokní hudbu, ze které se mi zvedá žaludek. Kevin se natáhne po mé paži, ale vyrazím kupředu, vyvléknu se mu a rozběhnu se ke dveřím.

2

Hodím klíče do misky na stolku za dveřmi svého bytu vedle sešchlé pokojovky, kterou už dávno opustila vůle žít, sesunu se na pohovku a rozbřečím se. Řasenka mi stéká pod očima, vypadám jako mýval.

SOS, píšu Frankie náš nouzový kód. Okamžitě se se mnou spojí přes FaceTime, i když v New Yorku je už po půlnoci.

„Co se děje? Jsi v pořádku?“

Skrz přívaly slz jí vyličím nešťastné události dnešního večera.

„Třeba je to jenom nedorozumění,“ přepne se hned do konejšivého režimu. „Už ti volal? Psal?“

„Ne, ani ň,“ povzdechnu si. „A *není* to nedorozumění.“ S kručícím žaludkem se vydám do kuchyně, lituju, že jsem si nedala aspoň překrm, než se mi zhroutil život. Nakouknu do ledničky a zírám na to, co se nabízí: balíček syrových kuřecích prsíček, špenát, krabička kuskusu z trhu, jogurt a láhev sauvignonu blanc, kterou popadnu z horní police. Na nic nemám chuť a na vaření mi chybí energie. Chci něco hotového – a okamžitě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mé vysněné lásky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.